

ἀδραχτοκάλαμος ὁ, ἀμάρτ. ἀδραχτονκάλαμος Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀδράχτι καὶ κάλαμος.

1) Ὁ ἄξων, διὰ τοῦ ὁποίου διαπερῶνται τὰ καλάμια, ἐπὶ τῶν ὁποίων τυλίσσεται τὸ νῆμα. 2) Ἐπιθετ. ὁ ἔχων ἰσχνὰς καὶ μακρὰς κνήμας. Συνών. ἀδραχτοπόδαρος, ἀδραχτοπόδης.

ἀδραχτολέκατο τό, Ἀμοργ. ἀργατθολέκατο Ἀμοργ. ὁδεφτελέγατο Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀδράχτι καὶ ἀλεκάτι.

1) Ἡ ἄτρακτος καὶ ἡ ἡλακάτη μαζί Ἀμοργ. 2) Χαρόνιον, τὸ ὁποῖον τίθεται ἐπὶ τῆς ἡλακάτης διὰ νὰ κρατῇ ἡνωμένον τὸ ἐπὶ τῆς ἡλακάτης ποσὸν νήματος, τὴν *ροκξάν* Ἀπουλ. (Καλημ.)

ἀδραχτολόγι τό, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὖσ. ἀδραχτολόγος.

Καλαθίσκος, διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρουν σῦκα ἢ σταφυλάς.

ἀδραχτονουρά ἡ, ἀμάρτ. ἀδραχτονουρά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀδράχτι καὶ οὐρά, παρ' ὃ καὶ *νουρά*.

Ἡ οὐρά τοῦ ἀτρακτίου: *Νιὰ βουλά τοῦ λάδ' τό βγαναν με τ'ν ἀδραχτονουρά ἀπ' τὴ μπουτίλια κι τό βαναν 'ς τοῦ φαεῖ* (δηλ. ἔνεκα τῆς πενίας).

ἀδραχτοπόδαρη ἡ, ἀμάρτ. ἀραχτοπόδαρη Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀδράχτι καὶ ποδάρι κατ' ἀντίστροφον σύνθεσιν.

Ἡ ἄτρακτος ἡ κινουμένη διὰ τοῦ ποδός.

ἀδραχτοπόδαρος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδραχτοπόδαρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀδράχτι καὶ ποδάρι.

Ὁ ἔχων ἰσχνὰς κνήμας ὡς ἄτρακτον: Ἄσμ.

Χαίρουσέ τονε τὸ γιό σου | τὸν ἀδραχτοπόδαρό σου.
Συνών. ἀδραχτοκάλαμος 2, ἀδραχτοπόδης.

ἀδραχτοπόδης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδραχτοπόδης Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀδράχτι καὶ πόδι.

Ἀδραχτοπόδαρος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Καλὴ εἶναι, μὰ εἶναι ἀδραχτοπόδα Ἀπύρανθ.* Συνών. ἀδραχτοκάλαμος 2, ἀδραχτοπόδαρος.

***ἀδραχτόπουλλο** τό, ἀδραχτόπ'λλο Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀδραχτόπον Πόντ. (Τραπ.) ἀδραχτόπον Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὖσ. ἀδράχτι.

Μικρὰ ἄτρακτος ἔνθ' ἄν.: *Ἐπέρα τ' ἀδραχτόπον νὰ κάμω τὸ μαλλιν* (νὰ κάμω = διὰ νὰ κλώσω) Τραπ.

ἀδραχτος ὁ, (I) Εὐβ. (Κύμ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Μύκ. Ναύστ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Λακων. Λεντεκ. Τριφυλ.) ἀδραχτος Μέγαρ. ἀδραχτους Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.) ἀδραχτος Κρήτ.

Νάξ. Πελοπν. (Κόρινθ.) Προπ. (Κύζ.) Χίος (Βολισσ.) ἀρδάχτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀραχτος Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Μάν.) ἄδτε Τσακων. ἀδραχτο τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖσ. ἄτρακτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ *ἄδτε* ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925) 7 κέξ.

1) Ἡ ἄτρακτος Εὐβ. (Κάρυστ.) Κρήτ. Προπ. (Κύζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ἡ μεγάλη ἄτρακτος, συνήθως σιδηρᾷ, ἐν τῇ ὑφαντουργίᾳ Εὐβ. (Κύμ. Στρόπον.) Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μύκ. Νάξ. Χίος (Βολισσ.) κ. ἄ.: Παροιμ. φρ. *Ρόκκα μου, κατέβαζε καὶ ἀδραχτό μου γόμιζε* (ἐπὶ ὀκνηρῶν γυναικῶν, αἵτινες ὑποκρίνονται φιλοπονίαν καὶ σπουδὴν πρὸς ἐργασίαν) Θράκ. Συνών. ἀδραχτᾶς 1. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Ἀδραχτος* καὶ τοπων. Κρήτ.

3) Ὁ ἄξων διαφόρων μηχανημάτων Μέγαρ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Κόρινθ. Λακων. Λεντεκ. Μάν. Τριφυλ.) κ. ἄ. Συνών. ἀδράχτι 2. 4) Ὁ ἀρσενικὸς κοχλίας, ἦτοι ὁ κοχλιωτὸς στῦλος διαφόρων μηχανημάτων Κρήτ. Συνών. ἀδράχτι 3. 5) Ὁ κορμός, ἡ σιδηρᾷ ράβδος τῆς ἀγκύρας Ναύστ.

ἀδραχτος ὁ, (II) ἀμάρτ. ἀδραχτους Μακεδ. (Νάουστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδράχνω.

Δυσκαμψία μέλους τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου συνήθως ἐκ ψύξεως.

ἀδραχτοσίδερο τό, ἀμάρτ. ἀδραχτοσίδερο Καλαβρ. (Μπόβ.) ὁδραφτοσίδερο Ἀπουλ. ὁδραφτεσίδερο Ἀπουλ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀδράχτι καὶ σίδερο.

Τὸ σιδηροῦν ἔλασμα τῆς ἀτράκτου.

ἀδραχτοσφόντυλο τό, Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀδράχτι καὶ σφοντύλι.

Ἡ ἄτρακτος καὶ τὸ σφονδύλι μαζί: Παροιμ. φρ. *Χωρὶς ἀδραχτοσφόντυλα φιτίλια μορεῖς νὰ στρέψης;* (δὲν δύναται νὰ γίνη τι ἄνευ τῶν ἀναγκαίων μέσων).

ἀδραχτούδι τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀδράχτι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

Ἡ μικρὰ ἄτρακτος: *Τί ὁμορφα ἀδραχτούδια ποῦ ἔχεις!*

ἀδραχτοφάγος ὁ, ἀμάρτ. ἀδραχτοφάς Βιθυν.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀδράχτι καὶ τοῦ -φάγος, ὁ ἐκ τοῦ *ἔφαγα* ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ τρώγων τὰ ἀτράκτια: *Ἀδραχτος ἀδραχτοφάς ἔφαι τ' ἀδράχτια γούλα, νὰ φάη καὶ κείνονα ποῦ κόβει τὸ τυλιγάδι* (ἐκ παραμυθ.).

ἀδραχτυλίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀτρακλίδα ΠΓεννάδ. 466 ἀγραχτουλία Χίος ἀνδραχτυλίδα Χίος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖσ. ἀτραχτυλῖς.

Τὸ φυτὸν ἀδραχτύλλι 2, ὁ ἰδ. [*]

ἀδραχτυλλεῶνας ὁ, Πελοπν. (Λακων.) ἀδραχτυλλεῶνα ἡ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀδραχτύλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῶνας.

Τὸ φυτὸν ἀδραχτύλλι, ὁ ἰδ. [*]

